

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК

НОВИЙ ШЛЯХ

THE NEW PATHWAY UKRAINIAN WEEKLY LE NOUVEAU CHEMIN HEBDOMADAIRE UKRAINIEN

Shandi Mitchell Embraces Kobzar Literary Award and its Inspiration

page 8

Четвер, 29 березня 2012, Рік 82, Число 12 • Thursday, March 29, 2012 Volume 82, Number 12

Ukraine, Canada Ready to Step Up Talks on Free Trade

(Interfax-Ukraine) – Ukraine and Canada have expressed their willingness to intensify the negotiations on signing a bilateral agreement on free trade. This issue was discussed at a meeting of the foreign ministers of Ukraine and Canada, Kostiantyn Hryshchenko and John Baird, in Seoul, the Ukrainian Foreign Ministry's press service reported [on March 27].

The two ministers also discussed the ways to further develop the special partnership that exists between the two countries. Baird also praised Ukraine's contribution to global nuclear security.

"The meeting participants noted [that] the two countries continue developing cooperation in areas of mutual interest, in particular, maintaining

Ukrainian Minister of Foreign Affairs Kostiantyn Hryshchenko

Canadian Minister of Foreign Affairs John Baird

regular high-level political dialogue and be ready to make progress in talks on signing a bilateral free trade agreement," the Foreign Ministry said.

As reported, Ukrainian Ambassador to Canada Ihor Ostash said in September 2011 that Ukraine was likely to get an agreement on free trade with Canada in 2012.

Янукович розповів, про що говорив з Обамою

Президент України Віктор Янукович і президент США Барак Обама

Президент України Віктор Янукович і президент США Барак Обама обговорили питання ядерної безпеки, у тому числі ініціативу української сторони про створення науково-дослідного центру на базі Чорнобильської АЕС. Про це глава Української держави повідомив журналістам 27 березня в Сеулі.

"Далі ініціатива України, на

яку поки що немає відповіді, але вона залишається на розгляді, – це створення науково-дослідного центру світового рівня на ЧАЕС: ми говорили з ним (з Обамою. – Ред.) в основному про ці питання", – сказав президент.

При цьому Янукович зазначив, що досвід України, накопичений за

Продовження на стор. 2

Kyiv Seeks Extradition from Italy of Tymoshenko Ally

Leader of the opposition Batkivshyna (Fatherland) Party Arsen Avakov

(RFE/RL) Ukraine's Prosecutor-General says he is working to secure the extradition from Italy of the former governor of Ukraine's Kharkiv Province. Arsen Avakov is a leader of the opposi-

tion Batkivshyna (Fatherland) Party. His arrest in Italy was confirmed by Ukraine's Interior Ministry on March 26.

Avakov has been in the European Union since September. He is charged in Ukraine with abusing his office. Batkivshyna's leadership on March 27 asked Italian authorities and Interpol not to extradite Avakov, saying that the case is politically motivated.

Former Prime Minister Yulia Tymoshenko, Batkivshyna's chairwoman and a leader of Ukraine's 2004 Orange Revolution, was sentenced in October to seven years in prison for abuse of office in a case criticized by the United States and the European Union as politically motivated. Further charges are pending against Tymoshenko, who lost out in a presidential runoff to Viktor Yanukovich in 2010.

(Reporting by Interfax and ITAR-TASS)

В Європі визнали важливість української ГТС

Модернізація української газотранспортної системи і збільшення її ефективності посилять енергетичну безпеку Європейського регіону. Про це йдеться у висновку 24-го засідання групи високого рівня Енергетичного Співтовариства.

Як повідомили у прес-службі Міністерства енергетики та вугільної промисловості України, згідно з висновками, які прийняті за результатами проведення засідання, модернізація української газотранспортної системи і збільшення її ефективності посилять і буде підтримувати енергетичну

безпеку регіону.

У висновку також зазначено, що Європейська Комісія, а також ЄБРР і Світовий банк підтвердили свою підтримку модернізації української ГТС і той факт, що ЄК встановила термін для її реабілітації – 2020 рік. Більше того, Європейська Комісія підкреслила, що робоча група з питань Регіональної енергетичної стратегії – це також прийнятна основа для дискусій про роль України і її ГТС як з регіональної, так і з європейської точок зору.

Продовження на стор. 2

НОВИЙ ШЛЯХ

The New Pathway Publishers, Limited
145 Evans Ave., Suite 210,
Toronto, Ont., M8Z 5X8 Canada

Publications mail agreement No. 40005756

Петро Порошенко призначений міністром

Президент Віктор Янукович призначив Петра Порошенка міністром економічного розвитку і торгівлі України.

Указ про призначення Петра Порошенка з'явився на сайті президента 23 березня, рівно місяць після того, як йому запропонували очолити міністерство.

Раніше посаду міністра економічного розвитку і торгівлі займав нинішній секретар Ради національної безпеки та оборони України Андрій Клюєв.

14 лютого президент звільнив Андрія Клюєва з посади і призначив секретарем РНБО. З того часу посада міністра економічного розвитку і торгівлі була вакантною.

46-річний Петро Порошенко обіймає посаду голови ради НБУ з лютого 2007 року. З жовтня 2009 року по березень 2010 року він був міністром закордонних справ.

У 2005 році Петро Порошенко обіймав посаду секретаря Ради національної безпеки й оборони.

Напередодні Петро Порошенко написав на своїй сторінці у Facebook, що прийняв рішення очолити Міністерство економіки і розвитку.

Політик також виклав на Facebook свої пропозиції, які передав президенту. Вони стосуються трьох основних моментів, зокрема, прозорості економічної політики, свободи підприємницької діяльності та ефективності використання ресурсів.

Будівництво “Укриття” почнуть 26 квітня

Президент України Віктор Янукович заявив, що будівництво об'єкту “Укриття” на Чорнобильській АЕС почнеться 26 квітня.

Таку заяву пан Янукович зробив у ході спілкування з українськими журналістами в Сеулі, де відбувається Всесвітній саміт з

ядерної безпеки.

Раніше у Державній агенції з управління зоною відчуження повідомляли, що спорудження арки, якою накриють зруйнований під час аварії четвертий блок Чорнобильської АЕС, має бути завершено до кінця 2015 року.

Янукович розповів, про...

Закінчення зі стор. 1

25 років після аварії на ЧАЕС, буде корисний для всього світу. Президент України вважає, що до питання створення науково-дослідного центру на базі ЧАЕС слід було б залучити і Японію, яка також має досвід подолання аварій такого роду, повідомляє УНІАН.

Янукович повідомив, що на зустрічі з Обамою говорили про те, що вже зроблено Україною у плані виконання зобов'язань щодо відмови від високозбагаченого урану, а також про перспективу відносин двох країн у питаннях ядерної безпеки.

“Сьогоднішнє обговорення було як з точки зору того, що вже було зроблено, так і з точки зору майбутнього, що робити далі”, – підкреслив Янукович.

Нагадаємо, президент України Віктор Янукович перебував з робочим візитом у Республіці Корея. В Сеулі президент взяв участь у саміті з питань ядерної безпеки.

На саміті Янукович заявив, що Україна повністю виконала зобов'язання, взяті на себе під час Вашингтонського саміту з ядерної безпеки у квітні 2010 року, – держава вивезла високозбагачений уран зі своєї території.

Американський суд відмовив Луценкові

Окружний суд Колумбії (США) відмовився поновити провадження за позовом колишнього міністра внутрішніх справ Юрія Луценка, в якому він просив визнати незаконним його арешт, йдеться у рішенні суду.

Відповідне рішення виніс окружний суддя Коллін Коллар-Котеллі, повідомляє агенція “Українські новини”.

“Суд розглянув інші аргументи, наведені Луценком, і дійшов висновку, що вони є необґрунтованими. Таким чином, із викладених вище причин, сьогоднішнім числом 26 березня 2012 року ухвалено у проханні про поновлення справи відмовити”,

– сказано в рішенні.

Зокрема, суд зазначив, що 23 лютого суд відхилив позов після того, як Луценко порушив дві постанови суду і після наданих йому можливостей не зміг взяти участі у продовженні цієї справи.

23 лютого Окружний суд Колумбії відхилив позов Юрія Луценка, в якому він просив визнати незаконним його арешт.

Суд прийняв таке рішення у зв'язку з тим, що экс-міністр не подав вчасно звіт про повідомлення відповідачів у справі про подання позову до них, незважаючи на те, що суд двічі давав йому таку можливість.

“Батьківщина” просить звільнити Авакова

Партія Юлії Тимошенко “Батьківщина” просить Інтерпол та уряд Італії звільнити екс-губернатора Харківщини Арсена Авакова, йдеться в заяві партії.

Представники “Батьківщини” направили листа генеральному секретареві Інтерполу та уряду Італії, в яких наголошують на політичних мотивах кримінального переслідування пана Авакова.

Екс-губернаторові, так само як і колишньому прем'єр-міністру Юлії Тимошенко та экс-міністру внутрішніх справ Юрію Луценку, висунуто обвинувачення за статтями про перевищення влади і службових

повноважень, які, як йдеться у цих листах, є некоректними.

“Ця неконкретна стаття Кримінального кодексу... використовується нинішньою українською владою для проведення репресій проти політичних опонентів шляхом вибіркового кримінального переслідування”, – йдеться в листах.

Раніше МВС України підтвердило інформацію про затримання екс-губернатора Харківщини в Італії.

Арсена Авакова звинувачують у незаконному відчуженні 55 га землі біля селища Песочин Харківської області.

В Європі визнали важливість...

Закінчення зі стор. 1

Нагадаємо, Україна є повноправним членом Енергетичного Співтовариства з 1 лютого 2011 року.

Як раніше повідомлялося, президент України Віктор Янукович заявив, що Україна очікує від європейських партнерів виконання домовленостей про їхню

участь у модернізації вітчизняної газотранспортної системи.

1 березня Європейський банк реконструкції і розвитку (ЄБРР) та Європейський інвестиційний банк (ЄІБ) підтвердили свій намір допомогти Україні у модернізації газотранспортної системи (ГТС), виділивши НАК “Нафтогаз України” кредит на суму 308 млн. дол. вже до кінця поточного року.

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК
Новий Шлях
THE NEW PATHWAY UKRAINIAN WEEKLY LE NOUVEAU CHEMIN HEBDOMADAIRE UKRAINIEN

До уваги читачів!

Повідомляємо, що Великодне число № 13-14 часопису вийде 12 квітня 2012 р.

Dear Readers!

We would like to inform you, that the Easter Issue №13-14 will be available on April 12, 2012.

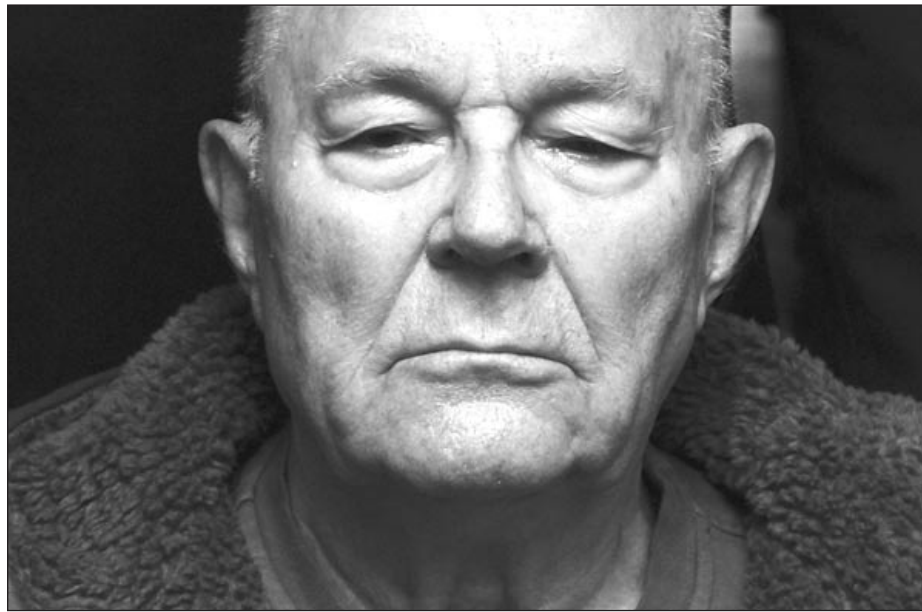
У пам'ять Івана Дем'янюка

Газетний заголовок говорить: "Нацист вмер, уникнувши тюремного ув'язнення". Почнемо з того, що Іван Дем'янюк, за будь-якими мірками, не був нацистом. За його найтяжчим обвинуваченням він був військовополоненим, змушеним працювати в нацистському концентраційному таборі. Остаточо у тій же газеті робиться висновок: "Дем'янюк був першою людиною в Німеччині, яка була засуджена за службу охоронцем у таборі смерті, – але без доказів у причетності до якого-небудь конкретного вбивства". Як послідовно! Ніколи протягом більше тридцяти шести років не було ніяких доказів.

Слідом за німецьким судом і вироком німецький уряд помістив Івана в будинок пристарілих. Суд скасував ордер на арешт, заявивши, що подальше позбавлення свободи було б незаконним у зв'язку з очікуванням апеляції і відсутності ризику втечі з огляду на вік Івана, хворобу і відсутність паспорта. Німці не мали наміру повторно інтернувати його. Вони просто чекали його смерті. У будь-якому випадку, відповідно до законодавства Німеччини, обвинувачений не вважається засудженим, поки всі можливості апеляції не будуть вичерпані. Іван Дем'янюк помер до того, як його апеляція була розглянута.

Це приклади того, що факти не підтверджують заголовка! Але така природа 36-річного випробування Івана Дем'янюка. Факти ніколи не відповідали звинуваченням. Іван Дем'янюк був загадкою для своїх обвинувачів. Звинувачення проти нього просто не трималися купи, незважаючи на шахрайство, лжесвідчення, приховування і безперервний тиск сурмачів Голокосту.

Протягом літа мій син, який йшов у high school, повинен був прочитати книжку "Ніч" Еліезер Візель, яка переважно складалася з мемуарів пана Візеля, в'язня єврейського походження з горезвісного концентраційного табору Освенцим.

Візель був кинутий в Освенцим з Румунії. Він описав невимовні, жахливі випадки, в тому числі той, коли його знайомий єврей, який був визнаний придатним для роботи, був змушений працювати в крематорії і штовхнув у пічку свого батька.

Еліезер Візель відстраждав у німецьких концентраційних таборах з травня 1944 до січня 1945 року в Освенцимі, а потім в іншому таборі до початку квітня 1945 року, коли американці звільнили його, словом, у цілому близько одинадцяти місяців. Я знав про горезвісний табір Освенцим від мого батька, який був українським полоненим там із грудня 1941 до січня 1945 року. Мій батько відстраждав у німецьких концентраційних таборах протягом трьох з половиною років.

Іван Дем'янюк був солдатом Червоної армії, гарматним м'ясом Сталіна на фронті, який, на думку його головнокомандуючого, був менш цінним, ніж боеприпаси. Він був узятий в полон і пережив життя німецького військовополоненого. Закінчення війни принесло трохи перепочинку. Так як був з СРСР, то Іван мусів уникнути репатріації в СРСР, мерзеної схеми Ялтинської конференції, де союзники стали співучасниками злочинів Сталіна. Нарешті йому вдалося емігрувати в Америку і жити там у цілому спокій-

но, поки цей спокій не був порушений у 1976 році. Те, що послідувало, перетворилося на тридцять шість років переслідувань – як новими мучителями: євреями та американцями, так і старими: росіянами та німцями.

Я знав Івана Дем'янюка і його родину. Я зустрічався з ним кілька разів. Він завжди справляв на мене враження теплої, добродушної і сповненої світлої надії людини. Я бачив його в останній раз у Мюнхенській в'язниці в листопаді 2009 року, напередодні суду над ним. Чесно кажучи,

ні він, ні його син, ні його німецький адвокат, ні я так цілком не зрозуміли пред'явлених йому звинувачень. Я підозрюю, що весь юридичний світ здивувався оголошеним йому вироком. Аналогічні звинувачення не були висунуті проти жодної людини. Насправді, етнічні німці були амністовані від подібних переслідувань урядом Німеччини у 1960-их роках. Справа Дем'янюка перед німецьким судом кидала виклик основним принципам юриспруденції – вибране переслідування, нерівність перед законом і т. д.

Я не прирівнюю Івана Дем'янюка до святих, адже він був людиною, і, я впевнений, мав багато помилок. Я вважаю його мучеником. Він став жертвою німецької жорстокості, російського лжесвідчення, американської безвідповідальності, по крайній мірі – злочинності, можливо, і аморальності єврейської індустрії Голокосту. Звичайно, він відійшов у краще місце, де суддя не зобов'язаний нікому, де правосуддя неупереджене і де Іван повинен бути винагороджений за свої кричущі страждання. Я пишаюся тим, що знав його.

Аскольд С. Лозинський
19 березня 2012 р.

Від редакції

Виправлення друкарської помилки

На 5-й сторінці, ч. 11 "Нового Шляху", було поміщено "Поминальне слово над домовиною св. пам'яті Миколи Плав'юка", де через друкарську помилку в заключному параграфі не передано повного його тексту. За оригіналом "Поминального слова" повний текст і зміст останнього параграфу такий:

"Епітафією над могилою Миколи Плав'юка хай стануть перлини, перефразовані з твору Василя Симоненка

"Грудочка землі":
Шанував вітчизну мою милу,
Бо вона одна на цілий світ.
Силою своєю напувала,
Ласкою своєю загрівала.
З нею я завжди ділив
Радощі, турботи і жалі,
Бо у мене стукотіла в грудях
Грудочка любимої землі".

Редакція перепрошує автора і читачів за допущену помилку.

Shevchenko Foundation Calls For Nomination For Board Members

As a volunteer Board Member, the director sets the policy of the Shevchenko Foundation, ensures that it operates in a legal, ethical and professional manner. The Board Member acts in a position of trust for the community and is responsible for the effective governance of the organization, demonstrates leadership skills and is committed to the development of Ukrainian community and Ukrainian cultural heritage in Canada.

If you are interested in being considered for the Board of Directors, please complete the Nomination Application (PDF) found on our website www.shevchenkofoundation.com and submit **by April 30, 2012** to: Nominating Committee Chair, 202-952 Main Street, Winnipeg, MB R2W 3P4, or email lesia@shevchenko-foundation.ca

Nunc dimittis servum tuum, Domine, in pace: John Demjanjuk 1920-2012 In Memoriam

On Saturday March 17, 2012 it was reported in the media that John Demjanjuk died in his sleep in the town of Feilnbach, Germany; his five-year sentence on 28,060 counts of being an accessory to murder in the Nazi camp at Sobibor, under appeal.

Thus it transpired that at age ninety he was back in Germany, convicted of complicity in the Holocaust, in the country and by the people who perpetuated the Holocaust and brutally mistreated him when he was their young prisoner of war.

It was a blessing that John Demjanjuk had only a fourth grade education and never even heard of Kafka. That is probably what kept him sane all those infernal years.

During the thirty five years Demjanjuk's image evolved from that of "a cockroach in a bottle" to his depiction as an ogre, his embroidered Ukrainian shirt and monstrous hands dripping with blood. (*L.A. Times* syndicated cartoon), but his "Ukrainian-born" epithet stuck.

For the record, Demjanjuk kept his dignity and composure under conditions that would have given Dante pause. During his trial in Jerusalem, he was transported shackled in a van. At critical junctures of the proceedings, like the

verdict or subsequent sentencing, the driver would strategically accelerate, and unable to save himself, old Demjanjuk would bang his head and injure his back (impaired by a war wound). That is why the disoriented, convulsed, collapsed image of Demjanjuk that flashed on our screens and front pages was not that of a terrified man but of a human being in agony.

But perhaps the most diabolical

were his final interrogations on death row (Ayalon Prison, five years). When the "Ivan the Terrible" fiasco in Jerusalem started to unravel, his inquisitors, failing to convince Demjanjuk to plea bargain (confess to having been a guard), made certain that he was constantly reminded of his impending doom: there was incessant hammering heard from the courtyard where a gibbet was being built.

For the record, we reaffirm the sentiments expressed during our final press conference: "Metro backers hail acquittal of 'hero'" (*Toronto Star*, July 30, 1993).

Our community raised over \$1 million for John Demjanjuk's defence in Israel, because his defence fund and family went bankrupt after over a decade of litigation in the US. We kept up his morale by writing hundreds of letters and cards, holding demonstrations, prayer services in churches and in public. Our support across Canada was unequivocal and unfaltering, guided by our clergy and our mentors: Bishop Isidore Borecky and Rev. Petro Bubyk.

In response, John Demjanjuk never let us down, his courage and Christian fortitude intact to the very end. Consequently, the "Ukrainian-born" Demjanjuk did not drag our good name with him into the annals of history as a Ukrainian who single-handedly by exterminated a million Jews.

Вічна йому пам'ять!

Lesya Jones, Secretary
Canadian Charitable Committee
in Defence of John Demjanjuk,
1986-1993.
March 18, 2012

Радіопрोगрама "Поступ" у прямому ефірі

Щонеділі 8-10 год. вечора
на хвилях FM 88,9 (CIRV)

Новини з України та світу
Інтерв'ю та дискусії

Керівник програми –
Любомира Матвіюк

Замовляйте у нас музичні вітання,
привітайте піснею Ваших рідних та друзів

Tel.: 416-671-1805 Fax: 416-628-5156 lyubomyram@yahoo.com

Купівля та продаж нерухомості

Надія Баб'юк

Realtor Member/
Агент з продажу-купівлі нерухомості

HomeLife/
Cholkan Realty Corp.

tel: 416.236.7711 cell: 416.835.7442

nbabyuk@hotmail.com www.hlcholkanrealty.com

109 Judge Road, Toronto, ON M8Z 5B5

Власне житло – надійна інвестиція!

УКРАЇНСЬКА ТЕЛЕМЕРЕЖА
КАНАДА УКРАЇНА США
www.infoukes.com

КОНТАКТ

ЩОСУБОТИ
О 1:00 ГОД. ПОП.Л.

Будьмо в КОНТАКТі!

2336-A Bloor Street West, Toronto

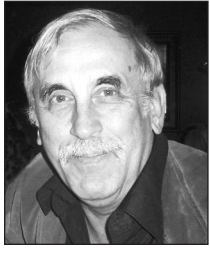
Tel.: 1-800-KONTAKT Fax: 416-762-6633 e-mail: studio@kontakt.ca

СВІТОГЛЯД

ЩОСУБОТИ
8:00 веч.

The View From Here

By Volodymyr Kish

Ukraine's "Older" Brother

Putin's recent re-election to the post of President of the Russian Federation bodes nothing but ill for Ukraine. As the latest "tsar", Putin will undoubtedly continue in his efforts to try and bring Ukraine back into Russia's orbit, continuing an imperialistic policy that has lasted some seven centuries.

The enmity between Russia and Ukraine is obviously nothing new, and reflects a deep-seated psychological neurosis that infects the Russian psyche and causes them to conduct a self-destructive foreign policy that makes them the pariah of the civilized world. Russia's rulers have always been paranoid about their neighbours and none more so than Ukraine.

For centuries they have imposed a harsh rule on their so-called "little brothers", a rule that has caused the death of millions upon millions of Ukrainians. The irony behind it all is that historically, Ukrainians can legitimately claim to be the "older brother" in this destructive relationship. "Russia" sprang up from the powerful Kyivan Rus State in the aftermath of the Mongolian invasions in the Thirteenth Century. Prior to that, the fledgling Slavic principality of Suzdal-Vladimir was just a primitive northern backwater that eventually evolved into a Russian state (Muscovy) centred on Moscow. Political power for the then largest state in Europe was centered in Kyiv, while the Metropolitan of Kyiv ruled over all of Christendom north of the Black Sea.

After the Mongols laid waste to Kyiv in the mid Thirteenth Century, the Kyivan Rus State essentially disintegrated and the Metropolitan of Kyiv moved his seat from Kyiv north to the safety of the city of Vladimir. In the Fourteenth Century, Muscovy gained dominance of the northern principalities and in 1328, the Metropolitan of "all Rus" established his seat in Moscow.

While the remnants of the Kyivan Rus State struggled to maintain sovereignty against the continuous incursions of the Tatars, Turks and Poles, the Muscovites grew in strength and began an aggressive policy of conquest and expansion that eventually saw the

creation of a vast Russian empire.

Of course, most Russians would not recognize this historical narrative, as they have indulged in a long standing effort at rewriting history that insists that Kyiv and the Kyivan Rus State were always historically Russian, and that Ukrainians are but a culturally inferior offshoot of the Russian people.

And it is this that probably best explains the Russian "neuroses" that I alluded to earlier. In a recent editorial, journalist Peter Worthington, who once worked as a reporter based in Moscow, recounts how he once asked a Russian to explain the historical hostility between Russians and Ukrainians. The colleague explained that Ukrainians obviously had cause seeing how Stalin had killed so many million Ukrainians and attempted to destroy the Ukrainian language and culture. This was particularly galling in that most Ukrainians felt that they were "instinctively more intelligent, more civilized, and more efficient than Russians." Peter then noted that explained the Ukrainian feelings, but not why the Russians held such a grudge. That's easy replied the colleague - "It's because Russians also feel Ukrainians are more capable than they are."

The essence of it all lies in a historical cultural inferiority complex, a feeling of backwardness that can only be compensated by bullying all those around you. This was particularly recognized by Russia's Tsar Peter I, who tried desperately to drag the industrially, educationally, scientifically and socially primitive Russians into some semblance of parity with the more advanced Western Europeans at the turn of the 18th Century. Although he did succeed in making Russia the most powerful military state of that era, the Russians have never quite been capable of gaining the respect of the rest of the world as a modern, progressive and civilized state. A never-ending series of tyrants and dictators, coupled with an oppressive imperialistic foreign policy has earned them the disdain of the *Free World*. We may fear their military might, but until they start behaving like a mature, democratic state, they will always be looked upon as a reactionary, backward country.

Ukraine: The Yanukovych Family Business

By Alexander J. Motyl

Just when did people start referring to the inner circle around President Viktor Yanukovych as "The Family"? The term is now commonplace, but my impression is that it started entering the political vocabulary of Ukraine about six to twelve months ago, when son Oleksandr joined Viktor Senior and Viktor Junior to form a triumvirate of power holders and all three began promoting their buddies to positions of authority in the government or to positions of unbounded rapaciousness in the economy.

Little Viktor has long been active in the youth branch of the Party of Regions - call them the "Regionnaires" - and has served as a dutiful Member of Parliament, where he's been filmed acting uprightly by voting on behalf of absent comrades (a constitutional infraction, by the way, but what the hell). His big brother, Oleksandr, is the dentist extraordinaire whose mastery of gums and teeth somehow propelled him to the ranks of Ukraine's one hundred richest individuals at precisely the time that Big Viktor was President.

The head of the Central Bank, the 36-year-old Serhii Arbuzov, is a friend of "The Family," as is the recently appointed Minister of Finance, the 38-year-old Yuri Kolobov. See the pattern? Where money's at stake, the Yanukovych Brothers make sure their pals are in charge, and Dad says, "Da."

Who knows just how much the Yanukovych Boys are worth? After all, every dollar of visible wealth is probably matched with another hundred stashed away in hidden assets or foreign bank accounts. And there's lots of very visible wealth, from Junior's fast cars to the Dentist's real estate holdings.

But corruption isn't my point. All authoritarian leaders and their cliques raid state coffers and grow very rich, very quickly. Rather more important is that only very few authoritarian leaders rule by means of *bona fide* family members. Most prefer to surround themselves with loyal cops, soldiers, and other lugs.

Good ol' Leonid Brezhnev, the man who brought the "era of stagnation" to the Soviet Union, had a "Family" of his own, centered on his corrupt daughter,

Galina. Every North Korean leader in the last few decades has relied on his sons. Romania's notorious Nicolae Ceausescu made wife Elena a member of the *Politburo* and permitted his dissolute son Nicu to harass half the country's women. Saddam Hussein had a stable of powerful, and thuggish, sons. Syria's Hafez al-Assad made sure son Bashar succeeded him. Hosni Mubarak hoped son Gamal would take his place. And where would Cuba's Fidel Castro be without his brother Raúl?

In all these instances, authoritarian rulers employ family members to misrule their countries. The inevitable result is, of course, vast corruption, as evident in Yanukovych's Ukraine as in Ceausescu's Romania or Brezhnev's USSR. But the inevitable cause of rule by family is the ruler's lack of trust in his own supporters and his isolation from both the ruling elites and society. Why would you want your untested offspring to run a country if you had smart elites whom you trusted? You wouldn't. What distinguishes the incompetent son or daughter from the competent policymaker or technocrat is that you, as the supreme leader, can count on the former to follow your every wish and command. You can trust them - or, at least, you think you can trust them. In contrast, smart policymakers, even if they're your supporters, can never be fully trusted. They may decide to jump ship, or worse, to stab you in the back.

The rise of the Yanukovych Family is thus a sign of Yanukovych's growing helplessness. When a President of a big country has to rely on Junior and the Dentist to run the place, you know he's in trouble. And the trouble will only increase. After all, what do Junior and the Dentist know about running a state? Nothing. And would either of them actually tell Dad the bad news or would they be more inclined to sugar-coat it? The latter, obviously. Which means that the more Yanukovych relies on the boys for information and advice, the more misinformed and ill-advised he will be, and the more incompetent and unprofessional his policies will become.

The amassing of Yanukovych Family power heralds nothing less than the fall of Papa Yanukovych. I wouldn't be surprised if Junior and the Dentist were licking their chops and preparing political eulogies.

To subscribe, call 416-960-3424

advertising

in **Новий Шлях**

works for you

call 416-960-3424

2012 Kobzar Literary Awards

Capturing Canadian Contributions Through Literature

By John Pidkowich

In celebration of reading literature and books, the Ukrainian and Canadian literary community once again came together to applaud the literary arts in Canada. The sold-out *Kobzar Literary Award 2012 Ceremony and Dinner*, presented by the Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko, was held on March 1 at the *Palais Royale Ballroom* located on Toronto's Lakeshore Blvd. West. The decor and ambiance glittered with Hollywood styled Academy Awards' effects.

The finalists for the 2012 *Kobzar Literary Award* were: Myroslav Shkandrij (literary analysis), *Jews in Ukrainian Literature: Representation and Identity*, Yale University Press, London, 2009; Larissa Andrusyshyn (poetry), *Mammoth*, DC Books, Montreal, 2010; Myrna Kostash (non-fiction), *Prodigal Daughter: A Journey to Byzantium*, University of Alberta Press, Edmonton, 2010; Shandi Mitchell (fiction novel), *Under This Unbroken Sky*, Penguin, Toronto, 2009;

Shevchenko Foundation President Andrew Hladyshevsky presents the 2012 Kobzar Literary Award to Shandi Mitchell for her novel *Under This Unbroken Sky*

and Rhea Tregobov (fiction novel), *The Knife Sharpener's Bell*, Coteau Books, Regina, 2009.

Co-Masters of Ceremonies actor/producer/writer Fred Keating, and actor/producer/director Andrey Tarasiuk together led an extraordinary award evening programme, the pace of which was kept in tempo by Alexander (Sasha) Boychouk at the piano and by his multi instrumental performances during dinner interludes. The dinner menu itself was a fusion of traditional Ukrainian and Canadian food items excellently prepared by gourmet chef Steffan Howard.

Between dinner courses, the audience was presented with readings by the Award's 2012 finalists who in-turn read passages from their short-listed books. These readings in the authors' voices were personable and lifted the works from the page by bringing them to life. Appealing to the listener's imagination of the mind, the upfront telling of one's story made it enticing for the audience to acquire and read each author's book from cover-to-cover.

In the introduction, *A Tribute to the Kobzar Tradition*, the audience learned that Ukraine's bard Taras Shevchenko had his volume of 8 poems titled *Kobzar* published in 1840 that sparked the passions of the Ukrainian nation, and inspired generations of writers and readers to come. In this context, it is only appropriate for the Kobzar Award Ceremony to be held during the month in which Taras Shevchenko was born (March 9, 1814) and died (March 10, 1861).

In his greetings, Shevchenko Foundation President Andrew Hladyshevsky asserted that literature by and about Ukrainians in Canada is in fact Canada's own literature. Further, he reminded everyone to kindle this notion by signing out from the library any Ukrainian book, especially on *Ukrainian Literature Day*, March 9. This national initiative by the Ukrainian Canadian Congress has events to raise awareness among Canadians that Ukrainian literature is

vibrant and growing. Also to everyone's delight, he announced that the Shevchenko Board of Directors had agreed that this year, each short-listed finalist will receive \$1,000 in addition to the Kobzar Award winner's \$25,000 prize, \$5,000 of which is to be shared with the publisher to promote the winning work.

The Shevchenko Foundation first presented the biennial *Kobzar Literary Award* in 2006 with the goal to contribute to the literary arts of Canada by providing writers with an incentive to explore Ukrainian Canadian themes. The 2012 Award's five short-listed authors who best presented the theme with literary merit through fiction, non-fiction, poetry, and well-documented research were chosen and deemed worthy by an esteemed adjudication panel of the writers' peers: Denise Chong; Nino Ricci; MG Vassanji; and Randal Maggs, also the 2010 Kobzar Literary Award winner for *Night Work: The Sawchuk Poems* (Brick, 2004).

In true awards night anticipation and excitement on stage surrounded by the Ceremony's cast of players, renowned Canadian author Nino Ricci, joined by fellow Honourary Patron Joy Kogawa, announced the 2012 Kobzar Literary Award winner: Shandi Mitchell for her fiction novel *Under This Unbroken Sky*, a narrative that "honours the ancestry of many Canadian Ukrainians," whose "memorable characters valiantly face betrayal and every hardship that prairie life renders in their search for a better life."

Among special guests present at the Awards event were Ontario's Minister of Citizenship & Immigration Charles Sousa; Antanas Sileika, Artistic Director, Humber School for Writers; Geoffrey Taylor, Director of Authors at Harbourfront Centre, as well as authors Dr. Marusia Bociurkiw, Richard Truhlar and film maker Orest Sushko.

Recognized by Andrew Hladyshevsky and acknowledged by applause from attendees, the success of the 2012 Kobzar Literary Award event was due, in part, to the tireless

Dr. Christine Turkewych (above) and Prof. Myroslav Shkandrij

work by Dr. Christine Turkewych, Literary Arts Director, who encourages all Canadian writers to keep writing and all of us to keep reading books on Ukrainian Canadian themes. Without a readership/market, Canadian publishers will not accept Ukrainian Canadian themed manuscripts. Of course, no appreciation for success would be complete without the recognition of the dedicated hard work by the Award Ceremony Committee with Chair, Alla Shklar, and seventeen professional "literati with white roses": Irene Bilaniuk; Odarka Chudoba; Sonia Holiad; Irene Hordienko; Dr. Christine Kowalsky; Winn Kuplowsky; Oksana Kuryliw; Nadia Luciw; Daria Olynyk; Olesia Romanko; Lijanna Shklar-Kushnirenko; Sonia Solomon; Lesia Stefaniw; Zenia Turkewych-Miner; Krystina Waler; Karen Yarmol-Franko; and Oksana Zakydalsky.

Special gratitude was extended to the event's corporate sponsors for their generous support of the Kobzar Literary Award: Ian Ihnatowycz and Dr. Marta Witer; the Temerty Family Foundation, Mitchell, Bardyn & Zalucky LLP, Buduchnist Charitable Foundation, Ukrainian Credit Union Ltd., as well as numerous donors such as Erast and Yarmila Huculak, Rosewood Estates, Turner & Porter Funeral Directors, and individuals like John Warburg of Toronto and Nell Nakoneczny from Winnipeg, who were recognized in the programme.

For more information about the finalists and the contents of their short-listed books, please visit the website www.kobzarliteraryaward.com.

1 - Larissa Andrusyshyn
2 - Myrna Kostash
3 - Rhea Tregobov

Михайлові Калиміну – 90 років

10 березня 2012 р. родина та друзі відзначили 90-ліття з дня народження Михайла Калиміна – видатного діяча Українського Національного Об'єднання.

Святкування zorganizувала його дочка Оріся разом з родиною у своєму домі, приготувавши смачну

Українців Канади, Відділ Торонто (за працю в КУК був нагороджений Шевченківською медаллю), член Дирекції “Нового Шляху” і колишній президент УНО Канади.

Також треба згадати, що впродовж свого життя Михайло Калимін разом зі своєю покійною

Святковий торт для пана Калиміна

вечерю. Крім родини, були друзі з організацій: Павлина Загребельна і Наталка Бундза-Іваницька – колишні голови Крайової Управи Організації Українок Канади; Леся Панько – головний редактор “Нового Шляху”; Іван Підкович – англomовний редактор “Нового Шляху”; Марія Підкович – голова Фундації ім. Олега Ольжича в Канаді і колишня голова КУ ОУК та президент УНО Канади. Член Дирекції УНО Канади і “Нового Шляху” Олекса Цаленюк підніс тост за здоров'я та багаторіттю ювілятові і подякував йому за його великий вклад у наше організаційне життя.

За останні приблизно 70 років Михайло Калимін обіймав різні організаційні та керівні пости: голова Молоді Українських Націоналістів (МУН), інструктор українських танців, довголітній скарбник Філії УНО Торонто, Дирекції УНО Канади та Конгресу

вже дружиною Марією завжди були щедрими жертводавцями на різні організаційні, наукові, харитативні та релігійні цілі.

Син Михайло подякував усім за присутність, і щоб разом помолитися за здоров'я батька та за всі Божі ласки для нього, запросив усіх прибути наступного дня на Службу Божу в українській католицькій церкві Св. Димитрія.

Після Літургії отець згадав, що Михайло Калимін святкує 90-й День уродин, і ціла церква заспівала йому “Многая літа”.

День весело закінчився в ресторані Mandarin.

Бажаємо вельмишановному Михайлові Калиміну прожити ще багато років у здоров'ї та щасті.

Многая літа!

Марія Підкович

– Світлина внука Михайла Калиміна

Під час святкування уродин Михайла Калиміна

3 ювілеєм!

Вітаємо вельмишановного Михайла Калиміна, нашого приятеля і відомого організаційного діяча в системі Українського Національного Об'єднання Канади, з його великим ювілеєм – 90-літтям з дня народження.

Нехай й надалі Бог благословить його добрим здоров'ям, життєвою енергією, сонячними погідними днями та любов'ю і повагою дітей, онуків, знайомих і приятелів.

З нагоди ювілею складаємо даток \$90 на пресовий фонд “Нового Шляху”.

На многая і блага лїта!

Марія Підкович

Іван Підкович

Андрій Бабич – майбутній Леонардо да Вінчі?..

Дружній шарж з нагоди 90-ліття з дня народження

– Людмила Барміна

Під час святкування уродин. Зліва направо: Люба Гой, Галина Новаківська, Андрій Бабич

Роман Колісник

Вродиться під щасливою зіркою – життя пройде щасливо, нехай і з нещасливими перервами чи випадками. А ще як людина талановита і добра. У цьому випадку мова про славного й відомого маестро – про Андрія Бабича.

Хай і мистець, і маестро! Рівночасно прожив, як герой Емми Андієвської в її “Романі про добру людину”. Читаєш, читаєш і не можеш перестати. Така книга цікава? – спитаєте. Ні, а тому, що нема у тексті крапки, яка вказувала б, що треба вже віддихнути. Так і є з доброю людиною.

Все має свій початок, і на все є свій час.

Отже, на початку до прізвища ювіляра. Народна Вікіпедія каже, що таке прізвище асоційоване – бодай потрібно: Бабій-Баб'як-Бабич. Бабій – це той, що ганяє за бабами. Баб'як – це той, що втікає від бабів. Бабич – це той, що чекає на бабів. Тобто, той найбільше виграє.

І так сталося. І нема ради. І маестро Бабич у своєму часі “дочекався” вимріяної в одній особі приятельки-товаришки-“соул-мейт”. Вона його кохає. Очевидно помистецькому, духовному, бо сама мисткиня, художниця. І ще яка! Її картини висять на стінах не в одному банку. Це одна-єдина Галя Новаківська.

Чому я знаю, що вона його кохає, а не, так сказати б по-прозовому, товаришує чи навіть любить? А тому: якось пані Галя зрадилася, що маестро Андрій їй не хоче слухати. А це, безперечно, ознака першої стадії кохання. Або якщо не першої, то передостанньої.

Якщо їй вдалося б намалювати в такому настрої портрет Андрія, то це був би “майстерштук”. Вартий навіть свого місця на стіні Національного банку.

Якщо перекинутися на мистецьку сторінку життя нашого ювіляра, то вона складалася з ходження по землі

Продовження на стор. 13

“Вона вже є здобута. Для неї треба жити й працювати”

* * *

Інтерв'ю з Ольгою Ільків, учасницею визвольних змагань на окупованій ворогами – польськими, німецькими та російськими – Україні, зв'язкою Романа Шухевича (Тараса Чупринки), людиною складної долі, але крицевої витримки. 2008 року заслуги пані Ольги були відзначені орденом Княгині Ольги III ступеня.

Кор.: Ваші думки про сучасну молодь?

Ольга Ільків: Різна тепер молодь є. Одні мають віру і мужність бути націоналістами, а є такі, що лише задовольняють свої матеріальні потреби. Але ж націоналізм – то є голос Нації, високе почуття любові до свого народу, найвища форма патріотизму.

Ця частина молоді – то є наша свобода, вони мають Віру, вони хочуть боротися. Вони жадають справедливого відношення, бо ми це заслужили.

Наша багата земля викликає у деякого заздрість, а заздрість завжди йде рука в руку з ненавистю, підлістю, підступом. Підлість серед своїх багато нам біди принесла. Двадцять років самостійності, а й досі нема почуття розради...

Але найгірші ті, “ніякі”. Бо навіть у “червоних” була ідея. У українців теж є своя ідея. А ці не мають нічого. Вони торгують своєю честю, гідністю, народом. Ці люди гірші чотириногих тварин.

Зі спогадів п. Ольги Ільків, записаних у книзі “У тенетах двох закриток”:

“14 березня 1950 року... Після нелюдських слідств ОСО (Особое совещание) засудило мене заочно на 25 років тюремного ув'язнення, і, можливо, через гострий зміст віршів поетичної збірки я потрапила в Александровській централ, який розташовувався за 90 км від Іркутська... Це була сумнівна “централка”, кам'яна глиба ще царських будівель якої була пострахом для політ'язнів. Якби не смерть Сталіна у 1953 році, то я б ніколи не віднайшла своїх дітей і не повернулася в Україну, бо там би й загинула. Але Боже Провидіння хотіло іншого. ...Далі утримували мене у Владімірській тюрмі (Владімір-на-Клязьмі), де умови були людяніші. Під

час загального перегляду всіх політ'язнів СРСР дійшла комісія і до Владімірської “закритки”. Мене начальство готувало до звільнення через моїх дітей, але я, хоч і попереджена мамою, що треба каятися, не могла покаятися перед тими, хто Україну залив кров'ю і муками, і залишилася в тюрмі до 1964 року”.

Кор.: Як Вам вдалось пережити ув'язнення в ізольованій камері?

О. І.: Я дуже вірю в Бога. Я віддала себе і своїх дітей під опіку Божої Матері, і гаряча молитва до неї врятувала мене і моїх дітей.

Віра є велика справа. Ніхто нас не переможе, якщо у нас є віра. Хто вірить – той щасливіший. Такі люди довго живуть на світі повноцінним життям, відчувають усю красу цього світу, мають натхнення творити, відчувати і цінувати мистецтво. Бо Бог є творцем, і людина в душі прагне бути на нього подібною, прагне творити. Бездуховність страшніша пекла, вона не має виходу нікуди.

Зі спогадів, записаних у книзі “У тенетах двох закриток”:

“Деякі вірші я тримала в пам'яті, не маючи можливості записати, а деякі, коли були легші умови, записувала на всяких папірчиках, але коли сподівалася звільнення, вирішила позбирати всі вірші до зошита, який мені подарувала Катерина Зарицька. До речі, вона сиділа разом зі мною, Дарією Гусяк, Галиною Дідик у Владімірській тюрмі”.

О. І.: Також я підтримувала в собі спортивний дух. Практикувала йогу. Слідчі на допитах били мене по голові, а я, їм на зло, в камері ставала біля стіни у стійку вниз головою.

Кор.: Як склалась доля Ваших дітей?

О. І.: Коли мене заарештували і засудили до 25 років ув'язнення, слідчий Лавренко примусив підписати передачу дітей на державне утримання і завіз їх до дитбудинку. Він ще знущався, казав: “У тебе не будет детей! Они будут под новыми именами, а не под теми собачьими кличками, что ты им дала. А если найдешь – они плюнут тебе в лицо”.

Із книги:

“Тому донька Дзвінка виступає у моїх віршах як Вірця, Ірця (вона і до сьогодні залишається Вірою), а син Володимир – Андрієм. Прізвище їм дали не батькове, Лико, і не моє, Ільків, а дитдомівське – Бойко”.

О. І.: Вже коли я звільнилась, вихователька того дитбудинку мені розповідала, що одна сімейна пара хотіла удочерити тільки мою Дзвінку без брата, але вихователька не віддала, бо брат і сестра так любили одне одного, їх не можна було розлучати. Так, я навчила своїх дітей любити себе. Брат і сестра – то є одне ціле.

Коли я повернулася у 64-му році, мої діти вже були дорослі. Виросли атеїстами і сказали мені: “Наш тато помилявся”. Все ж радянське виховання... Але помаленьку я віднайшла те, що ворог забрав. Стежкою любові

я віднайшла шлях до їх розуміння.

Спасати людину – то є добре, на то ми на світі живемо. А людина – як прозорий слоїк: чим наповниш, такою вона і буде. Наповниш чорною рідиною – буде чорна, наповниш білою – буде біла.

Кор.: Чи Ви пробачили Ваших ворогів?

О. І.: Мене заарештували українські КДБісти. В тюрмі були різні наглядачі, слідчі... Знаєте, яке ставлення було до політичних арештантів, хто не покався (у “злочинах проти радянської влади”), там працювали ретельно відібрані кадри. Але навіть вони схилили голову перед нашою витримкою, шанували. Серед червоних теж різні були люди. Міг бути комуністом – і бути людиною.

Наприклад, полковник КДБ Володимир Шевченко, який мене звільняв, допоміг і влаштуватись у Львові. Бо я вийшла на волю, а нема куди було подітись, ночувала на вокзалі.

Бог не хоче насильства. Бог не хоче, щоби люди перетворювались на бидло. Світ створений чистим і бездоганим, а Сатана його скривив.

Нікого не осуджую. Я люблю всіх, хто любить Україну. Вітаю також вас всіх разом, моїх співвітчизників у далеких землях. Пам'ятайте: кожен має право повернутись. Поклонімося всі разом тим, чийм гаслом було “Воля України – або смерть”, вони є разом з нами. Нема сили описати, як я їх пам'ятаю, як тяжко вони захищали Україну, в яких умовах.

Тож бережімо своє, вже здобуте, тримаймося купки. Треба всіх зібрати в один кулак, не гризтися між собою, не кусатися. Не дамо продавати нашу землю. Хіба ми не маємо права на самостійне життя? Український народ заслуговує бути прикладом іншим народам. Не хитрий, не злобний, не прагне загарбати чужого, а тільки зберегти своє. Вірмо в те, що ми сотворимо кращу Україну!

Хочу закінчити нашу бесіду такими словами. Одного разу криворіжці запитали Василя Шкляра, автора “Чорного ворона”: “Де ще так можна віддати життя за Україну?”, на що той відповів: “Вона вже є здобута. Для неї треба жити й працювати”.

Побажання пані Ольги українцям в еміграції: “Я молю Бога, прошу Матінку Божу, покровительку України, щоб ми всі “в Україні, і поза Україною суцільно” любили свою Україну одержимою любов'ю і були вірні їй до кінця свого життя. Тільки одержимі мають сили досягнути найвищі висоти. Слава Україні!”

Наталія Поважнюк,
м. Монреаль

Best DRUG MART

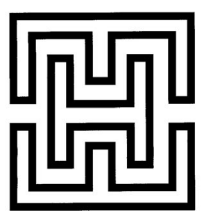
Безкоштовна доставка ліків додому

2150 Bloor Street West, Toronto, Ontario

416-769-6946

Ми розташовані у тому самому приміщенні, що раніше

Габріель Рой і Стівен Давидович: історія одного кохання

Доповідь д-ра Томаса Приймака, що відбулася 24 лютого цього року у приміщенні КУМФ, що на Блурі в Торонто, виявилася таки незвичайною. Справді, чи часто на засіданнях Наукового Товариства ім. Т. Шевченка доводиться почути захоплюючу історію кохання майбутньої видатної письменниці та загадкового секретного агента, переплетену з вражаючим вбивством визначної політичної постаті, і все це – на тлі передгрозової атмосфери Європи напередодні Другої світової війни? Сюжет, гідний радше голлівудського фільму, ніж академічної лекції. Однак, як переконалися численні слухачі доповіді д-ра Приймака, історія ця не є фікція, а результат багаторічного прискіпливого дослідження, в яку втягнені реальні учасники українського минулого.

На глибший розсуд, беручи до уваги особистість дослідника, доповідь виявилася хоча й несподіваною для слухачів, але радше типовою для д-ра Приймака. Справді, д-р Томас Приймак є одним із найцікавіших істориків у Канаді, що часто вражає своїми незвичайними знахідками та несподіваними гіпотезами. Він є автором трьох книг (найбільш відома з них – *Maple Leaf and Trident* – “Кленовий листок і Тризуб”), близько 80 наукових статей, а також перекладів та численних рецензій. Варто нагадати хоча б кілька назв його публікацій – наприклад, “Наполеон і Україна” (1997), “Польський Вершник” Рембранта в його східноєвропейському контексті” (2011), “Злегка розкоші очі? Українці, турки і татари” (2011), – щоб зрозуміти пошук істориком нетрадиційних тем.

На цей раз д-р Приймак виявив надзвичайно інтригуючу, більше того, драматичну історію, що поєднала одну з найпопулярніших канадських письменниць з українським націоналістичним рухом наприкінці 1930-х років. Габріель Рой – талановита франкомовна письменниця Канади – народилася і виросла в Манітобі, там вперше познайомилася з українськими емігрантами і, як і її батько, прихильно до них ставилася. Пізніше у своїх книжках вона згадувала про українців. Однак ближчі, набагато особистіші стосунки з канадськими українцями пов’язали Габріель не в Канаді, а у столиці Великобританії Лондоні, куди вона приїхала навчатися у 1937 році з намірами стати акторкою. В Лондоні тоді діяла група канадських українців, що гуртувалася навколо “Українського Пресового Бюро”, фінансованого Яковом Макогоном. Габріель Рой познайомилася з Володимиром Кисілевським, головою “Бюро”, музично обдарованими братами

Д-р Томас Приймак

– Дарія Даревич

Тарасом і Богданом Губицькими, що навчалися в Королівській Академії, та подружжям Стівеном і Ольгою Павлюк, у яких Габріель навіть замешкала. Власне, через спільних знайомих, у салоні заможних англійських аристократів, навесні 1938 року вона і зустріла молодого канадця Стівена Давидовича, що восени 1937 року також нібито приїхав вчитися до Лондону на факультеті східноєвропейських досліджень. Так почалося бурхливе кохання з першого погляду, яке значно пізніше, вже на схилі життя описала Габріель Рой у своїй автобіографічній книзі *La Détresse et l'enchantement* (“Зачарування і скорбота”). Молоді закохані стали нерозлучною парою – аж до кінця травня, коли, цілком несподівано, без жодного попередження, Стівен раптово зник. У розпачі Габріель пробувала розшукати Стівена. Однак чим більше вона про нього розпитувала, тим більше переконувалася, що насправді нічого про нього не знала... Нарешті через місяць Стівен повернувся. Зустрівшись із Габріель, він признався, що був секретним агентом ОУН, в обов’язки якого входило формування позитивної думки про боротьбу України за визволення від большевиків і постійне інформування голови ОУН Євгена Коновальця про політичні настрої серед впливових британських кіл. Не розповів він лише про причину його раптового зникнення. Як вважає д-р Приймак, нею було вбивство Коновальця у Роттердамі 23 травня 1938 року, куди й викликала терміново Давидовича Управа ОУН.

Після цього стосунки молодих людей не вдалося відновити: Габріель втратила довіру до Стівена. Крім того, тодішні надії Давидовича на гітлерівську Німеччину, що фальшиво обіцяла підтримати

українську справу, також остаточно відштовхнули Рой від Стівена. Далі їхні шляхи розійшлися. Габріель повернулася до Канади, оселившись у Монреалі. 1945 року вийшла у

світ її перша книга французькою мовою *Bonheur d'occasion* (“Бляшана флейта”), що принесла їй міжнародне визнання. Давидович залишився в Європі, продовжуючи націоналістичну роботу, спрямовану спочатку проти сталінського режиму, а з вибухом війни – і проти гітлерівської Німеччини. Потім вступив до канадської армії, у 1943 року повернувся до Канади.

У вже згаданій автобіографічній книзі, опублікованій у 1984 році вже по смерті письменниці, Габріель називає свого коханого лише по імені – Стівен, не подаючи його прізвища. Особу таємничого Стівена, так само як і всі подробиці, пов’язані з історією цього кохання, д-ру Приймакові пощастило встановити на основі ретельного вивчення архівних документів та численних інтерв’ю з людьми, що добре знали Рой і Давидовича. Історія, справді гідна стати сюжетом для захоплюючого роману та голлівудської кінострічки...

Дагмара Турчин-Дувірак,
пресовий референт НТШ

**Чи Ви потребуєте
допомоги адвоката?
Ми можемо Вам
допомогти.**

Тарас Грицина Петро Гамівка

Подзвоніть до нас за приємною і професійною обслугою

Bloorcourt Professional Centre, 1081 Bloor Street West, Suite 200

(416) 532-8006

Третій аукціон Алена Делона – годинниковий

У китайському Гонконзі, у галереї Де Сарт, стартував попередній перегляд годинників з колекції Алена Делона. Їх французька кінозірка збирається продати 5 квітня за сприяння аукціонного дому Корнет де Сен-Сір у готелі Саломон де Ротшильд у Парижі.

Це буде третій аукціон, на якому Ален Делон реалізує ексклюзивні речі зі своїх запасів. Він заявив, що “вважає за краще вирішувати це зараз” і “ненавидить розпродаж після смерті”. Згідно з цією концепцією, раніше з молотка пішли

колекційні вина, за які покупці заплатили понад 250 тис. євро, та картини на суму 8,74 млн. євро. Тепер підкорювач жіночих сердець минулого століття вирішив позбутися близько сотні престижних годинників від Cartier, Blancpain, Audemars-Piguet, Rolex, Vacheron Constantin, IWC, Breitling, які він збирав понад 50 років, а також годинників власного бренду Alain Delon.

У Гонконзі влаштували попередню виставку саме “з прицілом” на майбутніх покупців, адже в Китаї, як, зрештою, і в інших країнах, ім’я Ален Делон стало синонімом чоловічої краси, мужності та привабливості для прекрасної половини людства.

І залишається ним дотепер. А серед китайських бізнесменів є чимало прихильників кінозірки, які не відмовлять собі у задоволенні носити годинник кумира навіть за солідну суму.

Серед майбутніх лотів – ексклюзивні

Rolex Daytona, початкову вартість яких оцінюють у 5-7 тис. євро, а також “ласий шматочок” майбутнього аукціону – Royal Oak Audemars Piguet, який актор носив у картинах “Як бумеранг”, “Слово поліцейського” та “Не будить поліцейського, який спить”. Організатори аукціону прогнозують: підсумкова ціна багатьох лотів значно перевищить запропоновану.

За відвідування екстремістських сайтів – в’язниця

Президент Франції Ніколя Саркозі заявив про можливість введення кримінального покарання за регулярне відвідування екстремістських інтернет-сайтів.

“З цього моменту всі люди, які будуть регулярно відвідувати інтернет-сайти з вихваланням тероризму і закликами до ненависті і насильства, будуть кримінально покарані. Усі, хто їздить за кордон, щоб там навчатися ідеології, що веде до тероризму, будуть кримінально покарані”, – сказав Саркозі.

За його словами, “поширення і вихвалання екстремістської ідеології буде каратися заходами, зумовленими кримінальним кодексом, з використанням методів боротьби з тероризмом”.

Нагадаємо, нещодавно у Франції була здійснена серія резонансних вбивств. Зокрема, було скоєно напад на єврейський коледж у Тулузі, в результаті чого загинули чотири людини, у тому числі троє дітей.

Відповідальність за злочини взяв на себе 23-річний громадянин Франції алжирського походження Мохаммед

Мера. 21 березня почалася операція з його затримання, яка тривала понад 30 годин. У результаті передбачуваний вбивця був убитий пострілом у голову в ході штурму його квартири в Тулузі.

Під час облоги його квартири передбачуваний вбивця заявляв, що готовий здатися, проте так і не вийшов на вулицю. За словами Мера, він мстився за дітей Палестини, коли здійснював свої злочини. Раніше ЗМІ повідомляли, що у 2008 році підозрюваний втік з афганської в’язниці. Також передбачалося, що він дотримується ісламістських або вкрай правих поглядів.

Реєстраційний номер дорожчий від авто

Вартість державної реєстрації автомобілів у Шанхаї... перевищила вартість машини. Для боротьби з заторами і з метою поліпшення екологічної ситуації щомісяця у 23-мільйонному мегаполісі на облік ставлять лише 8 тис. автомобілів. Заявки охочих отримати автомобільні номери реєструють, після чого всі вони беруть участь в аукціоні.

На березневому аукціоні, що відбувся нещодавно в Шанхаї (єдине місто, де діє аукціонна схема),

кількість заявок перевищила 24 тисячі, а середня ціна за номер становила 58,63 тис. юанів (9,3 тис. дол.), що прирівнюється до вартості вживаного авто економ-класу. Найбільше ціна б’є по китайцях, які вирішили придбати бюджетний варіант, наприклад, популярну мікролітражку Cherry QQ, яка коштує лише 40 тис. юанів (6,35 тис. доларів). Покупці всерйоз замислюються над доцільністю такої покупки.

За зайву вагу покарають

Британських поліцейських, які тричі не складуть залік з фізкультури, каратимуть фінансово, вирішив уряд країни.

Згідно з дослідженням,

підготовленим для уряду, 64% поліцейських Лондона потерпають від зайвої ваги. Із них у 44% просто зайва вага, а у решти – ожиріння. Гладкі поліцейські можуть позбутися 8% зарплати, що для частини з них дорівнює три тис. фунтів на рік. Доповідь склали у рамках 20% скорочення бюджету поліції.

прислайте листи
npweekly@look.ca

Андрій Бабич – майбутній...

Закінчення зі стор. 9

й літання попід небеса. На землі – як голова мистців Об’єднання. “Біг діл!” – сказати б по-прозовому. Бо кожний мистець (чи митець?) має свою голову. І ще яку! І всі ці голови можуть принаймні позувати до портрета.

Попід небеса у творчих польотах творить-малює. І за один маленького розміру портрет чарівної дівчини отримав особливе відзначення на міжнародному конкурсі. Цю картину хтось купив, і сам маестро не знає, де вона знаходиться.

Така обставина спонукала мене до уявлення, паралельного до події із твором Леонардо да Вінчі.

Недавно я дивився документальний фільм. Про портрет дівчини. Один відомий колекціонер картин великих майстрів був на ліцитації, чи, постмодерно сказавши по-українському, – аукціоні картин. Мала картинка впала йому в око. Він давав за неї 20 тисяч доларів. А хтось купив за 22 тисячі. І це його мучило: чому він не купив?

Щастя хотіло, що він побачив цю картинку в вікні однієї галереї в Нью-Йорку. Пішов і відразу заплатив 22 тисячі. Вдивлявся на неї. І пізнавав, що це картина Леонардо да Вінчі. А така варта мільйони доларів. Як би доказати?

Вона була намальована крейдою на овечій шкірі-пергаменті. Експерти

й фахівці обслідували її з усіх боків. І доказали, що шкіра походить з часу життя да Вінчі. Тобто 550 років тому. Перевірили спосіб малювання. Знайшли, хто була жінка на портреті. Відкрили, що ця картина була вирізана з книги про славу італійську родину. І знайшли цю книгу, в котрій бракує цієї сторінки, в архіві у Польщі. Врешті експерти дійшли до висновку: автором цього твору мутись бути ЛдВ. Але тільки 80 відсотків експертів так висловилися. Незважаючи на все, колекціонер уже отримав оферту за картину – 80 мільйонів доларів. Але її не продав. Вірить, що дочекається 100-відсоткового доказу.

Паралель сама насувається: скільки буде варта слава картина нашого ювіляра за 550 років? Очевидно, не 80 мільйонів. А напевно 800 мільйонів! Тільки мусить тоді хтось її віднайти. І доказати, що це твір маестро Андрія Бабича з-під щасливої зірки.

На прийомі з нагоди 90-річчя один з учасників сказав: варто наслідувати нашого ювіляра, бодай у трьох вимірах – бути доброю людиною, бути добрим мистцем, прожити бодай 90 років.

А інший, помахавши співзвучно головою, додав: і дочекається ювілейного відзначення – 50 років плюс 40 літ.

На многая літа, Маестро!